

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ระหว่างวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ สรุปผลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ในเรื่องการเขียนสะกดคำด้วยวิธีสอนซ่อมเสริม
2. เพื่อเปรียบเทียบวิธีการสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ระหว่างวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ

สมมติฐานของการวิจัย

การสอนซ่อมเสริมทักษะการสะกดคำระหว่างวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) มีผลแตกต่างกัน

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ปีการศึกษา 2523 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 20 คน รวม 40 คน เป็นนักเรียนซึ่งสุ่มตัวอย่างมาจากนักเรียนที่บกพร่องในทักษะการสะกดคำ

จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาไทย ชนิดแบบทดสอบสะกด คำระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แบ่งเป็นกลุ่มที่ 1 ทดลองสอนการสะกดคำด้วยวิธี ฝึกการสะกดคำ และกลุ่มที่ 2 ทดลองสอนการสะกดคำด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ โดยใช้ คะแนนทดสอบที่ต่ำกว่าควอไทล์ที่ 1 เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

หลังจากได้ศึกษาความหมายและวิธีการของการสอนซ่อมเสริมจากเอกสาร ต่าง ๆ แล้ว ผู้วิจัยได้สรุปความหมายของการดำเนินการสอนซ่อมเสริมและได้ศึกษา หลักสูตร แบบเรียน หนังสือ งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการวิจัยเพื่อนำมาใช้ เป็นข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ติดต่อขอใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้าน ภาษาไทยชนิดแบบทดสอบสะกดคำระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากสำนักทดสอบทางการ ศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มาทดสอบกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) โรงเรียนสาธิตน้ำผึ้ง จำนวน 520 คน เพื่อแยก นักเรียนที่บกพร่องในการสะกดคำโดยถือคะแนนต่ำกว่าควอไทล์ที่ 1 เป็นเกณฑ์ ทำการ สุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนที่บกพร่องในการสะกดคำ 139 คน มา 40 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม จากนั้นผู้วิจัยได้เขียนบันทึกการสอนซ่อมเสริมทักษะการสะกดคำ ทั้งวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ รวมทั้งข้อทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียน นำไปทดลองใช้ 2 ฉบับ ก่อนที่จะเขียนบันทึกการสอนที่จะนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป หลังจากนั้นได้นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองสอนมาปรับปรุงบันทึกการสอนและเขียนบันทึก การสอนเพิ่มอีก 16 ฉบับ ตามเนื้อเรื่องที่กำหนดไว้

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองสอนการสะกดคำ 9 บทเรียน จำนวนบันทึกการสอน 18 ฉบับ โดยกลุ่มที่ 1 สอนวิธีฝึกการสะกดคำ ส่วนกลุ่มที่ 2 สอนวิธีสัมพันธ์ทักษะ โดยใช้เวลาสอนทั้ง 2 กลุ่ม ทุกสัปดาห์ ๆ ละ 1 ชั่วโมงต่อ 1 กลุ่ม ใช้เวลา ในการทดลองสอน 9 สัปดาห์ติดต่อกัน รวมเวลาทดลองสอนทั้งหมด 18 ชั่วโมง

เมื่อผู้วิจัยส่วนครบตามกำหนดแล้ว ได้ติดต่อขอยืมแบบทดสอบชุดเดิมจาก สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร มาให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มนี้ทดสอบอีกครั้งหนึ่ง เพื่อวัดความก้าวหน้าทางการเรียน จากนั้นจึงให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับภาระเรียนซ่อมเสริมด้วยการตอบแบบ สอบถามแบบปลายเปิด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านภาษาไทย ชนิดแบบทดสอบสะกดคำระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากสำนักทดสอบทางการศึกษาและ จิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งใช้ทดสอบกลุ่มตัวอย่าง ประชากรทั้งหมด 2 ครั้ง คือทดสอบก่อนสอนซ่อมเสริมและทดสอบหลังสอนซ่อมเสริม แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด 50 ข้อ มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (S.E.) ± 3.3736 และค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) .7856

ผู้วิจัยนำข้อมูลคะแนนการสอบทั้ง 2 ครั้งของทั้ง 2 กลุ่มมาวิเคราะห์ หาค่าเฉลี่ยมัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความมีนัยสำคัญของ ความแตกต่างระหว่างคะแนนของนักเรียนในการสอบก่อนและสอบหลังการ เรียนซ่อมเสริม การสะกดคำด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ ทดสอบโดยใช้ค่าที (t-test) รวมทั้งทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนของนักเรียนในการสอบ ครั้งหลังของกลุ่มที่ 1 (วิธีฝึกการสะกดคำ) และ กลุ่มที่ 2 (วิธีสัมพันธ์ทักษะ) โดยการใช้อีกค่าที (t - test) เพื่อเปรียบเทียบผลการสอนซ่อมเสริมทั้ง 2 วิธี

สรุปผลการวิจัย

1. การสอนซ่อมเสริมทักษะการสะกดคำด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ ทักษะทำให้ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ด้อยลงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

2. เมื่อเปรียบเทียบผลการสอนซ่อมเสริมทักษะการสะกดคำด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะแล้ว ปรากฏว่า การสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะได้ผลดีกว่าวิธีฝึกการสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มแสดงความคิดเห็นด้วยแบบสอบถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับการเรียนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำ สรุปผลได้ว่านักเรียนมีความสนุกสนานและชอบการเรียนซ่อมเสริม เนื่องจากได้ทำกิจกรรมและเล่นเกมแปลก ๆ ที่สนุกสนาน และนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าข้อทดสอบก่อนและหลังการเรียนซ่อมเสริมค่อนข้างยาก บางเรื่องไม่สามารถทำไ้ทันภายในเวลาที่กำหนด แต่ก็คิดว่า การเรียนซ่อมเสริมนี้ทำให้ตนเองมีความสามารถในการเขียนสะกดคำมากขึ้น

อภิปรายผล

1. จากผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มที่เรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะทำคะแนนทดสอบหลังการเรียนซ่อมเสริมแตกต่างจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนซ่อมเสริมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนซ่อมเสริมทำให้นักเรียนที่บกพร่องในการสะกดคำมีความสามารถในการเขียนสะกดคำดีขึ้นกว่าเดิม แม้ว่าในแต่ละกลุ่ม จะมีนักเรียน 2 - 3 คน ที่ทำคะแนนสอบก่อนการเรียนซ่อมเสริมได้ดีกว่าหลังการเรียนซ่อมเสริมก็ตาม แต่เป็นเพียงส่วนน้อยมาก เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนที่ทำการทดลองสอนทั้งหมด และคะแนนที่ต่างกันก็ ประมาณ 2 - 3 คะแนนเท่านั้น จึงสรุปได้ว่าการสอนซ่อมเสริมช่วยแก้ปัญหาให้นักเรียนที่บกพร่องในทักษะการเขียนสะกดคำได้

2. จากผลการวิจัยเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริมทักษะการสะกดคำด้วยวิธีฝึกการสะกดคำกับวิธีสัมพันธ์ทักษะ ปรากฏว่าให้ผลต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ การสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะให้ผลดีกว่าการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการสอนทักษะทางภาษาไทยทั้ง 4 ประการคือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ให้สัมพันธ์กันนั้นย่อมจะ

ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้น เพราะทักษะทั้ง 4 นี้ต้องอาศัยซึ่งกันและกันจะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไปไม่ได้ และจะช่วยเสริมซึ่งกันและกัน ถ้าได้ฝึกการฟัง การอ่าน เป็นอย่างดี ก็จะสามารถพูดและเขียนได้ดีไปด้วย ดังนั้นการสอนทักษะการเขียนสะกดคำ โดยการฝึกทักษะทั้ง 4 พร้อมกันไว้ในบททดลองครั้งนี้จึงได้ผลดีว่าการสอนฝึกสะกดคำ เพียงทักษะเดียว

3. ทางด้านความคิดเห็นของนักเรียนในแบบสอบถามแบบปลายเปิดที่ผู้วิจัย ได้สอบถามนักเรียนหลังจากการทดลองสอนแต่ละกลุ่ม ก็มีรายงานว่านักเรียนส่วนใหญ่ มีความรู้สึกในทางที่ดีต่อการสอนซ่อมเสริม โดยให้เหตุผลสรุปได้ว่าเป็นการเรียนที่สนุกสนาน ไม่ทำกิจกรรมต่าง ๆ และเล่นเกมแปลก ๆ ซึ่งไม่ค่อยได้พบในชั้นเรียนปกติ และพบว่าตนเองได้รับปรับปรุงข้อบกพร่องในเรื่องการสะกดคำ แม้ว่าจะไม่ดีขึ้นในทุกเรื่อง ที่เรียนไป นอกจากนี้นักเรียนส่วนใหญ่ได้แสดงความคิดเห็นว่าขอทดสอบก่อนการเรียน และหลังการเรียนของแต่ละเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับบันทึกการสอนนั้น บางเรื่องค่อนข้างยาก บางเรื่องยาก และเวลาที่ให้ในการทดสอบแต่ละครั้งน้อยเกินไป บางเรื่อง

ข้อสังเกตจากการวิจัย

1. การที่ผลการวิจัยเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เท่านั้น อาจเนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนการสอนอันประกอบด้วย เกมต่าง ๆ ของทั้ง 2 วิธีไม่แตกต่างกันมากนัก นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มเรียน ด้วยความสนใจ และสนุกสนานเท่าเทียมกัน แม้จะเป็นการฝึกการสะกดคำ แต่ก็มีการเล่นเกมแปลก ๆ น่าสนใจ ไม่ใช่ฝึกแต่เขียนตามคำบอกอย่างเดียวเท่านั้น จึงทำให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มพัฒนาความสามารถของตนในด้านการสะกดคำแตกต่างกันไม่มากนัก
2. นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทำข้อทดสอบก่อนการเรียนและหลังการเรียน ซ่อมเสริมได้คะแนนไม่สูงนัก ประกอบกับข้อมูลที่ได้จากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

ทั้ง 2 กลุ่มทำให้ทราบว่า ข้อทดสอบสำหรับการสอนซ่อมเสริมนั้นบางเรื่องค่อนข้างยาก และบางเรื่องยาก

3. ผู้วิจัยพบอุปสรรคบางประการในการทดลองสอนซ่อมเสริมครั้งนี้ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

3.1 นักเรียนบางคนเรียนซ่อมเสริมการสะกดคำในครบ 9 ครั้งตามที่กำหนดไว้ โดยให้เหตุผลว่าต้องรีบกลับบ้าน ทั้ง ๆ ที่ได้ตอบรับในจดหมายแล้วว่ายินดีเรียนตามที่ใดแจ้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยใช้เวลาหลังเลิกเรียนสอนซ่อมเสริม จึงทำให้นักเรียนขาดความสนใจเท่าที่ควร

3.2 ระยะเวลาที่ผู้วิจัยใช้สอนซ่อมเสริมเป็นระยะที่นักเรียนต้องเตรียมตัวสอบประจำภาค จึงทำให้นักเรียนบางคนไม่กระตือรือร้นเท่าที่ควร เพราะต้องพะวักพะวนกับการเตรียมตัวสอบอยู่บ้าง

3.3 กิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ในบทเรียน บางคาบต้องใช้เวลามากและความตึงเครียด ทำให้นักเรียนต้องเร่งร้อนเพราะเกรงจะไม่ได้เสร็จทันกำหนดเวลา อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บางครั้งปรากฏผลออกมาไม่สมบูรณ์ตามที่ผู้วิจัยคาดหมายไว้

3.4 นักเรียนบางคนยังไม่เห็นความสำคัญของการเรียนซ่อมเสริม จึงไม่ค่อยเต็มใจที่จะเรียน ผู้วิจัยต้องคอยติดตามอยู่เสมอ ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าผู้วิจัยไม่ใช่ครูภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งนักเรียนไม่เคยเรียนด้วย จึงขาดความสัมพันธ์กันในการให้ความร่วมมือ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดการสอนซ่อมเสริม

1. ควรจัดการสอนซ่อมเสริมในระหว่างเวลาเรียนแต่ละวัน อาจเป็นชั่วโมงว่างหรือเวลาพัก ซึ่งนักเรียนจำเป็นต้องอยู่ในโรงเรียนอยู่แล้ว นักเรียนจะได้ไม่รู้สึกว่าจะต้องเสียเวลาอยู่หลังเลิกเรียน เพราะนักเรียนบางคนอาจมีภารกิจที่บ้าน

2. การสอนซ่อมเสริมนั้นควรจัดในระยะเวลาที่เปิดภาคการศึกษาใหม่ ๆ
เพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่ต้องมีปัญหาในเรื่องการเตรียมตัวสอบประจำภาค
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับระยะเวลาในแต่ละ
คาบ ถ้ากิจกรรมใดที่ต้องอาศัยเวลานาน ก็ต้องพิจารณาเพิ่มเวลาหรืออาจจะตัดทอน
ตัดแปลงให้เหมาะสมขึ้น
4. ครูผู้สอนซ่อมเสริมควรจะได้เชิญผู้ปกครองนักเรียนที่ต้องเรียนซ่อมเสริม
ประชุมเพื่อชี้แจงให้เห็นความสำคัญของการแก้ไขข้อบกพร่องด้วยการสอนซ่อมเสริม
ผู้ปกครองจะได้ช่วยควบคุมดูแลและสนับสนุนนักเรียนอย่างเต็มที่
- * 5. ครูผู้สอนซ่อมเสริมควรเป็นครูประจำวิชาที่สอนนักเรียนอยู่ตามปกติ
เพราะจะได้มีความคุ้นเคยกัน และทราบภูมิหลัง ข้อบกพร่องของนักเรียนอย่างละเอียด
ซึ่งจะทำให้การสอนซ่อมเสริมได้รับความร่วมมือและได้ผลมากกว่าที่จะให้ครูผู้อื่นมาสอน
6. ผู้บริหารการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอน ควรสนใจและสนับสนุน
ให้มีการสอนซ่อมเสริมที่มีประสิทธิภาพ
7. ก่อนที่จะมีการสอนซ่อมเสริม ควรจัดอบรมเกี่ยวกับการใช้ข้อบกพร่อง
วินิจฉัยข้อบกพร่องและขั้นตอน เทคนิควิธีการในการสอนซ่อมเสริม อันจะช่วยให้มี
ประสิทธิภาพมากขึ้น
8. ในการสอนซ่อมเสริมนั้น ควรใช้วิธีการสอนและอุปกรณ์การสอนที่รับรอง
มาตรฐานได้และจะต้องมีการวางแผนงาน ทำแผนการสอนเป็นบทเรียนสั้น ๆ โดย
วางวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมทุกครั้งก่อนสอน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการเปรียบเทียบการสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนสะกดคำด้วยวิธีอื่น
ในระดับชั้นอื่น ๆ นอกเหนือไปจากวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ เพื่อดูว่าวิธีใด
จะได้ผลมากที่สุด และแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด

๒. ควรมีการคิดวิธีการสอนซ่อมเสริมทักษะทางภาษาไทยอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน โดยเฉพาะการอ่าน ซึ่งปรากฏว่านักเรียน ยังมีข้อบกพร่องมาก

๓. ควรมีการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานที่จะใช้วินิจฉัยข้อบกพร่องของ นักเรียนในด้านทักษะทางภาษาไทยทั้ง 4 อย่าง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย